

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

II-то обикновено Народно Събрание.

XXXVIII ЗАСЪДАНИЕ, ПОНЕДЪЛНИКЪ, 19 МАЙ 1880 ГОД.

(Подъ председателството на Д-ръ Браделя — Начало въ 1 часа и 15 мин. подиръ пладнѣ.)

Предсѣдатеъ: ще се чете списъкътъ.

Славейковъ: Генералиша Скобелева ще дойде и азъ ще моля Събранието да стане и да я поздрави. (Генералиша Скобелева като дойде, ржкоплексанне и шумно виканне, „да живѣе“ Руский Консулъ, който я придружаваше, проговори нѣколко признателни и поздравителни думи отъ страна на сина ѝ и на цѣлъ Руский Народъ. Когато спомена нейния Синъ, грѣмогласно „да живѣе“, и при споменуванието на руский Народъ продължително „Ура“)

Секр. Золотовъ: (Чете списъкътъ) На 17 Май отсъствуваха, Стоичко Стояновъ, Иос. Ковачовъ; П. Горбановъ, Трифонъ Пановъ, Нино Петровъ, Дръ. Молловъ, Еписк. Климентъ Браницки, Даскалъ Тодоръ Стамболовъ, Живковъ, Тишевъ, Дръ Брадель, Г. Кирковъ, Дръ Антоновъ, Бурмовъ, Бекиръ Хасанъ Ефенди, Драганъ Панковъ, Начовичъ, Савва Ивановъ, Атанасъ Кунчовъ, Костаки Буюкчюглу, Симеонъ, Преславски, Тодоръ Икономовъ.

Предсѣдатеъ: Отъ 172 депутати, 37 касираши и за допълнение, 25 отсъствуватъ, всичко 62, присѣдствуватъ 110, има вишегласие и Събранието се отворя.

Ще се чете 34 протоколъ.

Секр. Баларевъ: (Чете протоколъ отъ 34 засѣдание.)

Предсѣдатеъ: Имали нѣкой да забѣлѣжи върху четениятъ протоколъ? (Нѣма) Значи че се

приема. На дневенъ редъ, както знае Народното Събрание, е „Уставътъ за Гражданското и Уголовно Сждопроизводство.“ Народното Събрание трѣба да се произнесе сега, да ли ще го предаде въ комисия, или ще го глѣда като внесенъ споредъ 51 членъ на Конституцията. А колкото за приемванието въ идущата Сессия, да ли да се преглѣда, това зависи отъ Народното Събрание.

Грънчаровъ: Въ миналото засѣдание въ Сжббота доста се говори по този предметъ. Еднитѣ говориха, да се тури този Законъ за сждопроизводството по Гражданскитѣ и Уголовни дѣла въ дѣйствиe и въ идущата Сессия да го преглѣдаме. Наистина, това щѣне да бѣде добрѣ, но азъ не намирамъ за това никаква законна почва. Може ли Народното Събрание да даде пълномощие на Министра, да се тури въ дѣйствиe единъ законъ не приетъ отъ Народното Събрание. Знаемъ, че 44 чл. отъ Конституцията изисква, за да бѣде законъ, да се обсъди и да се приеме отъ Народното Събрание. Нѣкои си сж основаватъ на 50 чл. отъ Конституцията, че можемъ да даваме такива права на Министра. Но 50 чл. не се отнася къмъ това, Той казва (чете го.) — Законътъ не може иначе, освѣнъ да се приеме отъ Народното Събрание. За това, като знаемъ всички, че времето ни е малко и отъ друга страна, не могатъ да останатъ Мировитѣ Сждии безъ този законъ, а да избѣгнемъ протаканието и да има законна си-

ла, то най добъръ, мисля, ще бжде, да вотираме проектътъ глава по глава, и всякий, който има нѣкои бѣлѣжки, да ги каже и тогава да се тури този законъ въ дѣйствиe, когато се приеме. Въ всѣки единъ законъ, щомъ се покажатъ не добри страни, Народното Сѣбрание е свободно да ги измѣнява. Ако го приемемъ по този начинъ, то колкото негодности се покажатъ, Народното Сѣбрание може да ги поправи въ идущата сессия, и той трѣба да се приеме по законенъ пътъ.

Стефанъ Поповъ: Преди да разискваме този въпросъ, трѣба да се рѣши, щели се продължи сессията по вече отъ опредѣленото време за да знаемъ, колкото време има Сѣбранието на разположение. За да се продължи сессията, трѣба да помолимъ Негово Височество за това, защото ни оставатъ само 3 дена до свършването на сессията.

Мин. Цанковъ: Ако Народното Сѣбрание изяви желание, да се помоли Негово Височество за продължение, то може да се произнесе и азъ ще имамъ честъ да го предложа на Негово Височество.

Д-ръ Минчовичъ: Г-да! Азъ считамъ за длъжностъ, да обърна вашето сериозно внимание върху дневния въпросъ, който е отъ голѣма важностъ. Въ миналото засѣдание, нѣкои отъ Г-да представителитѣ, безъ да размислятъ зрѣло, предложиха да приемемъ законътъ, внесенъ отъ Г-на Министра на Правосъдието, безъ да го обсъдимъ. Преди да отговоря на това предложение, азъ ще обърна вниманието на Г-да представителитѣ и ще попитамъ: имали ли Г-да Конституция, която е основний Законъ на нашето Княжество, върху която трѣба да се градятъ и да ставатъ всички наши други Закони или не? Закле-ли сме се тържественно тука, че ще пазимъ Конституцията и да я ненарушаваме. За това ми е чудно, какъ нѣкои отъ представителитѣ се осмѣлиха да направятъ едно предложение толкова неумѣстно и противо Конституционно. (Гласове: Не, не!) Казвамъ противо Конституционно и ако се прочете, то се види, че Конституцията гласи, че единъ законъ, безъ да се обсъди въ Народното Сѣбрание, не може да се приеме. Тогава Г-да, азъ се чудя, какъ се предложи такава едно предложение. Може обаче нѣкой отъ присѣдъщите представители да възрази, че това е една привременна мѣрка, и защото е кжсо времето, то въ идущата сессия ще имаме достатъчно време да обсъдимъ и разгледаме този Законопроектъ. Азъ ще възразя, че ние трѣба да обсъждаме законитѣ преди да ги приемемъ. Промѣняването на закона е твърдѣ лесно, но има и своята голѣма неудобностъ. Единъ законъ не може да има неограничена сила, когато се промѣнява често; той не може да се уважава и почита отъ населението. За това Г-да, азъ съмъ противенъ на това, и по мое мнѣ-

ние бихъ предпочелъ за сега, да оставимъ това предложение до идущата сессия, когато ще имаме достатъчно време да разгледаме този законъ по обширно. Понеже времето е кжсо и понеже Г-нъ Министръ на Правосъдието заяви тукъ, че този Законопроектъ е единъ сборъ, събранъ отъ временитѣ Правила, които днесъ съществуватъ и по които нашитѣ окръжни сѣдилища дѣйствуватъ, питамъ: защо да не може въ разстояние на 3 или 4 мѣсеца да се ръководятъ и мировиитѣ тѣ сѣдии, и да се не водятъ и практикуватъ по тѣзи временни правила. За това, да оставимъ разискването на този Законопроектъ, да го размислимъ добъръ, и да го одобримъ въ идущата сессия; и азъ вървамъ, мнозина отъ Г-да Представителитѣ ще сподѣлятъ моето мнѣние.

Мин. Стояновъ: Имахъ честъ да кажа още онзи денъ на почитаемото Сѣбрание, че Проектитѣ споредъ възможността и силата ми, можеха да се приготвятъ, а и че оставатъ още други проекти за внасяне; азъ заявихъ, че трѣба да вървятъ споредъ обикновенниятъ формаленъ пътъ въ нашето законодателство. Законътъ трѣба включително да се вотира, и послѣ да се санкционира отъ Главата на Държавата. Предложението бѣше се родило отъ това, че Сѣбранието, като предвижда, че споредъ кжсотата на времето не ще може да преглѣда всички тѣзи Законопроекти, за да се турятъ въ дѣйствиe до идущето Сѣбрание, до дѣто да се разгледатъ, обсъдятъ и приематъ окончателно. Азъ отъ своя страна заявихъ, че предложението излѣзе отъ Сѣбранието и Сѣбранието е волно, да даде такъвъ или иначе ходъ на това предложение. Колкото за самиятъ проектъ като чухъ, искахъ думата, да отговоря на почитаемиятъ ораторъ предговорившии, който тѣй между друго каза, защо сегашнитѣ правила, които опредѣляватъ сѣдопроизводството за гражданскитѣ и уголовни дѣла, защо да не могатъ по тѣхъ да се ръководятъ и Мировиитѣ сѣдии? Азъ мисля, че отъ всички наши дебати, които имамъ отъ начало, слѣдъ, като се введе самиятъ законопроектъ, доволно ясно се видѣ, че то не е тѣй; изляза, че почитаемиятъ ораторъ не е съглѣждалъ, че съществуващитѣ форми и правила се отнасятъ до окр. сѣдилища, до апелативнитѣ и Върховниятъ Сѣдъ. А мировия Институтъ като ново учрѣждение трѣба да има своитѣ правила въ сѣдопроизводството. Азъ казахъ, че сегашний Законопроектъ е черпанъ отъ извѣстно намъ родственно русско законодателство, и всички наши временни правила сж взети отъ тамъ съ тая разлика, щото се е глѣдало да се приспособятъ къмъ нашитѣ условия и къмъ нашия животъ. Тѣй сжщо и този новъ мировий институтъ трѣба да се приспособи, да отговаря на нашитѣ нужди и на нашитѣ условия. Азъ невървамъ, че може нѣкой да каже, че този инсти-

тутъ не отговаря на нашия животъ, до дѣто не е преминалъ въ практика, а бъдущето може да ни покаже това.

Славейковъ: Г-да, твърдѣ добръ помните всички, че завчера се разисква този въпросъ. Желателно би било, или да се пристъпи до едно рѣшение, да не закачами да хабимъ времето, или да чуемъ нѣщо ново. Дѣйствително, отъ предговорившия, преди Г-нъ Министра на правосъдието, ние не чухме нищо друго освѣнъ едно: чудно, чудно и чудно, а най послѣ дойдохме да се зачудимъ и ние! (Веселостъ.) Чудно е за това, че всичко, което говорихме завчера и на което Г-нъ Министръ бѣше принуденъ да отговори, той го пакъ повтори. Предговорившия каза, че не трѣба да склоняваме да приемемъ единъ проектъ, когото не можемъ да разгледяме; а за чудение е, че това се говори завчера тоже. Още по за чудение е за това, че можемъ съ временнитѣ правила да караме работата до идущата сесия. Съгласили се бѣхми за това, че временнитѣ правила като не можемъ да прегледяме, сега законопроектитѣ, ще слѣдватъ въ дѣйствието. Но законопроектътъ, който се представи тука, не е само за временнитѣ правила, но има доволно много нѣщо, а именно дѣто се отнася до окр. сѣдилища, които взематъ сега друга посока. Освѣнъ това, ввежда се другъ институтъ — институтътъ на мировитѣ сѣдилища, но за които вѣче въ временнитѣ правила нищо не съществува. Освѣнъ това да се приеме онова отъ временнитѣ правила, което се касае до окръжнитѣ сѣдилища и да се приспособи на мировитѣ сѣдилища, то пакъ не може да го има; защото има много привнесено, което тоже иска да се разисква и разгледя отъ насъ. Всинца сме увѣрени и съгласни, че не можемъ да ги приемемъ, безъ да ги обсъждаме и вотираме. Освѣнъ това има още 3 или 4 Законопроекта, които азъ не съмъ видѣлъ и не знамъ, да ли ще ги видимъ въ продължение на тази сесия. Много добръ забѣлѣжи Г-нъ Грънчаровъ, че можемъ да направимъ 2 нѣща; но 2 дини подъ една мишца се не носятъ. Отъ една страна времето е кжсо, а отъ друга страна да вотираме единъ законъ, който да подлѣжи на измѣнѣние, но по който въ време на неговото дѣйствието ще се сѣдятъ хора за животъ и смъртъ, — това не може да бѣде. Имаме при това и други работи, които безъ друго трѣба да се прегледатъ, — Г-нъ Министръ на Вѣнкашнитѣ Дѣла каза, че това зависи отъ Народното Събрание да се продължи сесията за 4 или 5 дена, най дѣлно за 10 дена. Завчера забѣлѣжихъ, че въ два мѣсеца не можемъ всичкитѣ закони да разискваме и да направимъ така, да бѣдатъ безъ кусуръ. Има държави, които съществуватъ отъ 1000 години и тѣ всѣка сесия измѣняватъ Законитѣ. И на насъ нече това да избѣгне. Ако е да продължимъ за-

сѣданието 4 или 5 дни, то тия закони, които предлѣжатъ на разискване, изискватъ още цѣлъ мѣсець време. А за мѣсець време работи полски се отварятъ, и ние не можемъ да останемъ тукъ. Г-нъ предговорившия забѣлѣжи, че за сега да останатъ временнитѣ правила въ дѣйствието на основание, както и Г-нъ Грънчаровъ каза, на 44, 47 до 50 членове на Конст., че тий така били гласили. Дѣйствително 50 членъ, както искатъ да го тълкуватъ нѣкои другари, казва какъ да се прилагатъ законитѣ. Но това, за което се говори, то не е още законъ отъ камарата, защото знаете, че временнитѣ правила не сж още удобрени отъ едно Народ. Събрание и че доволно закони се практикуватъ, безъ Народно Събрание; но само съ единъ указъ на Негово Височество можаха да се практикуватъ. Тий щото азъ мисля безъ да вотираме, безъ да направимъ пребрзано единъ законъ и безъ да се противимъ, да кажемъ, че онова, което не сме вотирали не е и неприложимо у насъ; можемъ да хванемъ пхтъ, по който да има исходъ; така щото за този законъ на себе ние отговорностъ не земаме. Ние предоставяме само право на Г-на Министра чрезъ указъ отъ Негово Височество да въведе въ дѣйствието онова, което му се вижда за нужно, и ние въ идущата сесия ще го разгледяме и онова, което има да се измѣни, ще измѣнимъ. Ние приемаме за възможно, да останатъ временнитѣ правила за сѣдоустройството и за мировитѣ сѣдилища. Но сегашнитѣ временни правила за мировитѣ сѣдилища сж неприспособими. Сѣдоустройството приехме, приехме и Мировитѣ сѣдилища, и за това не можемъ да вървимъ по нататъкъ по сжщитѣ правила, които се практикуватъ безъ наше знание. За това да останатъ и тия така до тогава, когато ще имаме време да ги разискваме, а сега не можемъ да кажемъ нито да, нито не. За това като пристъпваме, не да приемаме, защото не можемъ да приемемъ нѣщо, което не сме обсъждали, нито да отблъсваме, защото не можемъ да отблъсваме единъ законъ безъ причина, но само да предоставимъ на Г-на Министра да практикува тѣзи проектирани закони чрезъ Княжеский указъ, а ние за това ще се произнесемъ въ идущата сесия, когато ще имаме по вече време. (Гласове: Съгласни!).

Мин. Цанковъ: Искамъ да поправа думитѣ на единъ предговорившия, че ако желае Нар. Събрание да продължи сесията, то може да стане. Въ Конституцията казва, че съ съгласието на Княза и Нар. Събрание може да стане такова продължение; това ще каже, че ако Нар. Събрание пожелае, ще се предложи на Н. Височество това желание, и ако се съгласи Н. Височество, то може да се продължи. Като поправамъ тая забѣлѣжка, искамъ да кажа, ка-

кто и другитѣ предговоривши казаха, че Нар. Събрание желае по-скоро да се свърши дѣлото. Истина ние го мислимъ така да се свърши, защото ако работата бѣше вървяла редовно, тогава Нар. Събрание нѣмаше нужда да се продължава сесията, и по лѣсно щѣше да бѣде и за Министерствата; защото тѣ по лѣсно можяха да се распоредятъ съ работитѣ си, когато нѣматъ работа въ Нар. Събрание, дѣто трѣба да се занимаватъ. За това азъ би помолилъ Нар. Събрание отъ страна на другаритѣ ми, да побързати по-скоро, а особено съ бюджетътъ.

Симидовъ: Г-нъ Руссчюский депутатъ говори за проектътъ, когото имамъ отъ 5 дена въ рѣцѣтъ си. Той каза, че ако да го приемемъ, щѣли сме да престъпимъ Конституцията. 44 чл. на Конст. казва. (Чете го.) Азъ мисля, че Нар. Събрание до толкова е размислило тоя проектъ, щото може сега глава по глава да го разгѣда, и който има бѣлѣжки, може да ги направи. Азъ не виждамъ въ това никакво престѣпление.

Грънчаровъ: Г-нъ Славейковъ каза, че тозъ проектъ за сждопроизводството наистина е отъ голѣма важностъ, защото съ него ще се осждатъ хора на затворъ, но каза въ сждото време, че не можемъ да бързати за да го приемемъ, и че може да се направи така, щото г-нъ Министръ съ единъ указъ отъ Княза да го тури въ дѣйствиe. Въ Конституцията виждамъ въ нѣколко членове, какъ ставатъ законитѣ, и нито единъ не казва, че законитѣ могатъ да се турятъ въ дѣйствиe съ единъ Княжески указъ освѣнъ 47 чл., който гласи, че когато държавата е въ нѣкаква опасностъ, могатъ да се турятъ такива закони само съ силата на единъ указъ, и могатъ да ставатъ распоряжения по административнитѣ управления. Сега моля г-на Славейкова, да ни покаже, кой членъ въ Конст. дава право, да се турятъ въ дѣйствиe закони само съ единъ указъ отъ Княза, безъ да сж приети отъ Нар. Събрание.

Т. Станчовъ: Азъ не искамъ, г-да, да продължавамъ, но особено и частно искамъ да отговоря на г-на оратора, който се е застрашилъ, да ли ще пазимъ Конституцията и да ли сме опазили клетвата, която дадохме за нея. Азъ просто ще покажи на двѣ нѣща, че ако ние днесъ не оставимъ тозъ законъ да се практикува отъ надлежний Министръ, то и сждоустройството прието онзи день, трѣба да стане мъртва буква или въ вторий случай да се въведе въ дѣйствиe оная частъ, която вѣче бѣхми захванали. Съгласни сме да се практикува тозъ законъ, но незнаемъ какво да правимъ. Ако го предоставимъ да се практикува подъ отговорността на надлежний Министръ, то нѣма да направимъ смъртенъ грѣхъ противъ Конст., 44 чл. отъ Конст. съдържава, че се дава право на нашата камара да

обсждава законопроектитѣ, а не безусловно да ги приема. Ако не обсждимъ тозъ законъ, ще направимъ още по злѣ; за това по добрѣ е, като не нарушавами никой членъ отъ Конст., да си запазимъ правото да обсждимъ и утвърдимъ тоя законопроектъ въ идущата сесия.

Д-ръ Минчевичъ: Ако не се лѣжа, г-нъ Мин. на правосддието каза, че повечето статии отъ законопроекта за устройството сж земени отъ временитѣ правила, и че тозъ законопроектъ се прави само за улеснение на мировитѣ сдѣии. Колкото на думитѣ на г-на представителя Симидова, ще възразя, че той самичкъ прочете членътъ отъ Конст., който гласи, че не може да се приеме единъ законъ, когато не сме го обсждали.

Предсѣд.: Съ такива възражения г-дане ще да се рѣши въпросътъ това излиза до частни разговори.

Митр. Мелетий: Искамъ да кажа нѣколко думи, за да избѣгнемъ отъ тия противорѣчия и да не влязати въ безисходно положение. Тукъ се е внесълъ единъ законопроектъ на обсждане, а ние не го обсждамъ. Азъ такова пълномощие немога да призная; или да остане мълчишкомъ за въ бѣдущата сесия и министра както ще да прави, или да поискати дозволение за 10 дни да се продължи сесията. Азъ отъ моя страна предлагамъ да се продължи Събранието.

Славейковъ: Излишно ще бѣде, да повтарямъ думитѣ си и да моля камарата да проси позволение за продължение на сесията, защото и съ продължение на единъ мѣсець пакъ не ще да го свършимъ. Странно ми е, какъ Н. Високо-Преосвященство мисли, че внесенния законопроектъ може да се свърши, като освѣнъ тоя законопроектъ имамъ още 3 или 4 внесени, които оставатъ неразгѣдани. Азъ пакъ повтарямъ, че и за два мѣсеци не можемъ да свършимъ работа. Има хора, които могатъ вхтрѣ въ единъ часъ да разсждатъ единъ законъ, но ние да го претъркавати и насамъ и на тамъ, доде приемемъ единъ законъ, пакъ мѣсець ни не стига. Искамъ да забѣлѣжъ на г-на Грънчарова, който пита да ли има въ Конст. нѣкой членъ, по който да може да се предостави на г-на Министра да практикува единъ законъ неприетъ отъ Нар. Събрание. Това дѣйствително е въ нашитѣ рѣцѣ, защото Конст., като е предлежало, е рѣшила, че Събранието ще засѣдава два мѣсеца въ годината, и е имала предъ видъ, че много законопроекти ще останатъ не разгѣдани и не рѣшени; и до днесъ видимъ, че се практикуватъ закони и наредби, които и до днесъ не сме могли да ги обсждимъ, защото не можемъ да ги разгѣдамъ. За това и тозъ законъ може да се практикува като временни правила до идущата сесия, подъ отговорността на надлежний М-ръ. Вие знаете, че по-на-

предъ станаха и други законопроекти; и азъ мисля, че не направихме ни една пагубна цѣль, ако ги отложихме за до година; и за това не виждамъ причини, по които да не можемъ да направимъ така и съ този законопроектъ, безъ да се препирами.

II. Станчовъ: Г-да, въ едно отъ послѣднитѣ засѣдания азъ бѣхъ единъ отъ депутатитѣ, които предложиха да се отложи разискването на въпроса за днесъ. Въпросътъ сега е на разгледане и се разисква. Че времето е късо, това е извѣстно на всички ни, но азъ не съмъ никакъ съгласенъ, че заради това трѣба да дадемъ на Министерството едно пълномощие, таквостъ каквото намъ сж дали другитѣ. Великото Нар. Събрание ние дало пълномощие да нареждами закони, но ние това пълномощие не можемъ да го дадемъ на други. Тѣй като ние практикуваме статитѣ, то и всяко Министерство има право да практикува членовѣтъ на Конст. и нашето Събрание може да търси отчетъ за всичко, което тѣ извършатъ.

Г-нъ министръ на външнитѣ дѣла каза, че ако искаме продължението на сесията, може да стане това съ съгласието на Княза, да се продължи за нѣколко време. Азъ съмъ съгласенъ, но да се не продължава по вече отъ 7 или 8 дена. Въ продължение на това време ще ли можемъ да свършимъ най-неизбѣжитѣ работи, за които стана толкова говорение? Най-неизбѣжното ни е бюджета и народната гвардия, но неизбежно е и сѣдоустройството, за което положихме каква-годѣ основа както за мировитѣ сѣдове, така и за окръжнитѣ и апелативнитѣ. Сега имаме два законопроекта внесени въ миналото засѣдание, за които се съгласихме да се произнесемъ: да ли ще ги разгледаме чрезъ комисията и въ 3—4 дена като имаме време да ги обсъдимъ, или днесъ ще ги разгледамъ направо и исцѣло, като земемъ предъ видъ, че сме ги вѣче преглѣдали и че сж отъ крайна неизбежностъ. За това да не продължаваме работата, но да се произнесемъ, приемаме ли ги, или не; защото само така разбирамъ единъ законъ да влѣзе въ практика; а че можемъ да го допълнимъ въ идущата сесия, това се разбира. Единъ отъ ораторитѣ каза, че другитѣ държави, които съществуватъ отъ хиляди години, пакъ въ всѣка сесия правятъ промѣнения и допълнения на своитѣ закони, което можемъ да направимъ и ние. По моето мнѣние, и мисля, че повечето депутати сж съгласни съ мене:

1) Да се произнесемъ, че желаемъ да се продължи сесията до края на мѣсеца;

2) Да приемемъ исцѣло тѣзи два законопроекта, като направи всѣкой своитѣ забѣлѣжки върху тѣхъ, и

3) Г-нъ министръ на правосъдието да внесе до

края на сесията, колкото може законопроекти, за да можемъ да ги обсъдимъ, но никакъ да не даваме пълномощие на министритѣ, да практикуватъ закони не приети отъ Нар. Събрание.

М-ръ Каравеловъ: Тука се подига въпросътъ за продължение на сесията. Намъ трѣба да я продължимъ до 1-о число. Бюджета не може по рано да се свърши, до дѣто не приемемъ тѣзи законопроекти, отъ които зависятъ расходитѣ. Отъ ланския бюджетъ за нѣкои окръзи нѣма никакви свѣдения. Азъ можъ да представя дохода и расхода утрѣ или удруги день. Всички приходи сж 22,000.000 фр. и да го разгледъ комисията трѣбать два три дена; тоже послѣ и на Събранието ще трѣбать 2—3 дена за одобрение. Първата обязанностъ на Народ. Събрание е да одобри бюджета, за който въпросъ, мисля, ще трѣбать нѣколко дни. (Гласове: Съгласни.) А колкото за този законъ, то да прави Народ. Събрание както ще. Може да упълномощи г-на министра на правосъдието, защото и министрътъ може да прилага вр. прав., за които той отговаря предъ Събранието. Но на мѣсто да се препирами, можемъ да ги разгледаме въ тѣзи два дена и другъ да се не въвежда.

Митр. Мелетий: Именно ще да кажа, че единъ министръ своеволно ако е приложилъ въ дѣйствиетъ единъ законъ, то той отговаря за това предъ идещето Народ. Събрание. Колкото за продължение на Събранието, то да помолимъ Нег. Височество да продължи сесията баремъ до 1-й идящия мѣсець. (Гласове: Исчерпано!)

Ик. П. Тодоръ: Ние не можемъ сега да оставимъ нашето сѣдоустройство на половина. Ние направихме отъ 31 окр. сѣдилища само 10, и то е вѣче дѣло свършено и прието; остава само да се санкционира отъ Княза и да се положи въ дѣйствиетъ. Назначихме мѣста и пунктове, опредѣлихме всички учрѣждения какъ да ставатъ, и ако сега тѣхъ не снабдимъ съ закони, то ще дойде да се попитами: за какво всичко това направихме, като нѣма законъ, по който да дѣйствуватъ? Ако не се приложатъ въ дѣйствиетъ, то пакъ нѣма смисълъ, че сме правили сѣдоустройство; и по какво ще се водятъ тѣ? Трѣба да се попитами, какво да направимъ: работата е дълга, а времето късо. Да направимъ пълномощия, за това не намирамъ основание въ Конституцията. Народ. Събрание нѣма такова право да опълномощава другото. Единъ пътъ само, споредъ менъ, има и този пътъ е: внесениѣтъ два законопроекта, да се разгледатъ и ако се внесатъ тоже други, Нар. Събрание да се съгласи, да ги разгледа глава по глава. Ако се правятъ забѣлѣжки върху нѣкой членъ, да ставатъ малко разисквания. По този начинъ да се приематъ, или да се вотираатъ исцѣло и послѣ

да се санкциониратъ, и бжджцето Народ. Събрание ще назначи комисия, която да ги разгледва, и тогава ще се разискватъ въ Народ. Събрание. По тоя начинъ не ще да губимъ време. Законътъ може да се приложи въ дѣйствиe споредъ устройството, което се вѣче прие. Колкото за продължение на сесията, то се съгласявамъ да помолимъ Нег. Височество, по крайнѣй мѣръ да продължи сесията до 10 днѣе, и въ тѣзи 10 днѣе да можемъ да обличемъ законитѣ въ законна форма. За това предлагамъ понапредъ да се попита Народ. Събрание, да ли намира за добро да се продължи сесията до 10 днѣе, а ако не се приеме, тогава ще видимъ, какъ ще излѣземъ отъ това затруднително положение.

Мин. Каравеловъ: Тука се чу, че Народ. Събрание може да вотира именно въпроса, че на министритѣ се предоставя правото да турятъ единъ законъ въ дѣйствиe, безъ да се разгледва. Отъ друга страна се каза, да се не бърза, за да не стане нѣкоя грѣшка. Щомъ става въпросъ да се упълномощатъ министритѣ, то може да стане въпросъ да се вотира глава по глава. Опасността е сжщата, ако я има — но азъ не вѣрвамъ, че има нѣкоя опасностъ. Ако се съгласихми вѣче за принципа въ сждилищата, то е по добръ и да подкачимъ, да ги разгледва глава по глава, защото, както казахъ, има още два три дена преди да се внесе бюджета.

Славейковъ: Говори се за пълномощието, което да предоставимъ на г-на министра на правосждието. Азъ мисля, че това е съвършено излишно и добръ е казалъ единъ отъ г-да депутатитѣ, че ние не можемъ да си дадемъ пълномощието, което намъ е дадено отъ народа. Говори се послѣ, че трѣба да се вотира този законъ: единъ каза глава по глава, други изцѣло, а трети членъ по членъ. И какво излѣзе отъ това? Ще ли можемъ да свършимъ, ако го вотираме членъ по членъ? Има още 3, 4 други закони, които трѣба да се свършатъ. Споредъ менъ, не можемъ да идемъ така презъ купъ за грошъ, защото работата е твърдѣ важна, и ако го вотираме исцѣло, тогава ще се каже, че ние не разбираме работата и не разбираме конституционалнитѣ предписания. Въ една сесия, истина, не можемъ да свършимъ всички закони, но онова, което приемемъ, трѣба да бжде пълно. Ние не трѣба да предрѣшаваме нищо, защото всинца сме отговорни за това. Иначе ако слѣпенката вотираме глава по глава, може да се каже, че едикой си човѣкъ билъ обѣсенъ или осжденъ по вашия законъ. Азъ мисля, че такава отговорностъ не можемъ да приемемъ. Най добръ ще бжде, да оставимъ този законопроектъ на министра, за да го практикува на своя отговорностъ до бжджщата сесия.

Мин. Каравеловъ: Г-нъ Славейковъ каза, че не трѣба така лесно да вотираме този законъ, и че министритѣ безъ пълномощие отъ Народ. Събрание може да земе такива мѣрки по сждилищата и че Народ. Събрание не може да приеме отговорността на себе си, че този се обѣсилъ и пр. Ако е така, тогава не зная, какъ може министритѣ да земе на себе си отговорността? Азъ мисля, че по добръ е да се разгледва глава по глава. Въобще трѣба да се покаже въпросътъ ясно: искаме ли да се въведе новото сждоустройство и сждопроизводство, или не? Ако не искаме, тогава ще остане старото сждоустройство, а новото ще остане въ бжджщата сесия да се уреди. Другъ нѣма.

П. Станчовъ: По поводъ на изказанитѣ думи отъ г-на Каравелова, както и на г-на Славейкова, има да направя нѣкои забѣлѣжки. Г-нъ Славейковъ дохожда съ говора си въ голѣмо противорѣчие. Той каза, че не трѣба да даваме пълномощие на министертвото, но при това изяви, да свършатъ министритѣ тази работа. Послѣ каза, че не трѣба да идемъ презъ купъ за грошъ, защото могатъ да обѣсятъ нѣкого и ако дадемъ пълномощие на министра, ще кажатъ, че по наше пълномощие сж го обѣсили, и иска да отхвърли отъ Народ. Събрание тази отговорностъ той. Сега предстоятъ двѣ евентуалности: или да се откажемъ да приемемъ въ практика сждопроизводството и да си остане *status quo*, или пакъ да се съгласимъ да се разгледва законътъ глава по глава, безъ много разисквания и дебати; а само всѣки да обсжждава, колкото му ума стига; а послѣ да помолимъ г-на министра на правосждието да въведе въ практика този проектъ. Само така можемъ да постигнемъ цѣльта, другоаче азъ не разбирамъ. При туй трѣба да се съгласимъ, щото до края на този мѣсець да се продължи сесията.

Грънчаровъ: Въпросътъ е доста ясенъ и Народ. Събрание просто трѣба да се попита съ тѣзи въпроси, които постави г-нъ министръ, както: желае ли Народ. Събрание да се положи въ дѣйствиe новото сждоустройство, или не?

Славейковъ: За да свършимъ има още нѣколко думи. Говори се тука за противорѣчие. Ако искаме да търсимъ противорѣчия, може да ги намѣримъ и въ думитѣ на предговорившия. Г-да, не стига да имаме предъ видъ, че вѣче приехми закона за сждоустройството, и че сега предлагамъ закона за сждопроизводството, но трѣба още да помнимъ, че подиръ него ще послѣдва още и 3-ий законъ. Слѣдователно трѣба да земемъ въ внимание, ще ли можемъ да свършимъ и другитѣ закони, и ще ли можемъ да ги вотираме въ това време, което имаме. Ако видимъ, че не можемъ, тогава не разбирамъ, защо да вървимъ така презъ купъ за грошъ. За това трѣба да

помислимъ малко, и трѣба да намѣримъ начинъ, по който да обсъдимъ този законопроектъ. (Гласове: Исчерпано!) Както обича Народ. Събрание, може да направи. Само бихъ желалъ, ако пристъпимъ да разискваме този законъ, тогава трѣба да помислимъ, какъ ще бѣде съ онѣзи закони, които има да ни се представятъ още.

Предсѣдателъ: Въпроса се доста разясни. Азъ мисля, че не ще бѣде излишно, ако повторимъ въ кратко, което се каза. Събранието предполага, че ще бѣде нужда да се положи въ практика закона, само въпроса е, по кой начинъ трѣба да се приематъ тѣзи два закона? (П. Станчовъ: Исцѣло!) Първото миѣние бѣше това, да се мине по законъ пѣтъ, тѣй да се разгледатъ членъ по членъ; второ бѣше да се прочете глава по глава и да се прави бѣлѣжки отдѣлно върху този или онзи членъ въ кратецъ; трето миѣние бѣше, понеже се представиха два закона на Народ. Събрание и всѣки може у дома да го разгледатъ и послѣ да се произнесе: Народ. Събрание приема ли го исцѣло или не; и четвърто бѣше да се представи на министерството на правосъдието да го тури въ практика и да се отложи до бѣднѣщата сесия, като се положи въ дѣйствиетъ подъ отговорността на г-на министра. Азъ ще положя на гласоподаване първото предложение, но при всичко това има да се попита Събранието за по общия въпросъ, който предложи г-нъ министръ на финанситѣ; за туй да се рѣши: има ли да остане предишното сѣдоустройство по временнитѣ правила, или ще стане новото?

Расолковъ: Азъ искамъ да кажа, че ние имаме правила за тѣзи сѣдове, които сѣ сега наредени.

Предсѣдателъ: Азъ мисля, че напредъ по общия въпросъ трѣба да се тури на гласоподаване, защото съ това ще се види, ще ли имаме старото сѣдоустройство безъ мировитѣ сѣдни, или ще имаме новото сѣдоустройство? (Митр. Преславски: Не е имало такова предложение.) Азъ резолирамъ само, не предлагамъ още на гласоподаване. Понеже Събранието е приело закона за сѣдоустройството, то азъ мисля, че съ това се вѣче произнесе, че желае новото. (Гласове: Желаетъ новото!) За това пристѣпвамъ да положя на гласоподаване изказанитѣ 4 предложения: Желаетъ ли Народ. Събрание да разгледатъ предложенитѣ два закона членъ по членъ, което ще ни въспрѣ твърдѣ много? Който желае да си дигне ржката. (Само 5 души дигатъ.) Второто предложение ще гласи: Желаетъ ли Народ. Събрание да се разгледатъ двата закона глава по глава, да се вотираатъ главитѣ исцѣло, и да се правятъ забѣлѣжки върху цѣлата глава, като се има предъ видъ, да не заплѣтемъ работата? Който не желае да си

дигне ржката. (Малцина.) Разбранъ ли е въпроса? (Разбранъ е.) Слѣдователно, Събранието се произнесе, че желае глава по глава да се разгледатъ законитѣ. Меншеството каза, че не желае, слѣдователно остана болшинството, че желае глава по глава.

Грънчаровъ: Азъ мисля, че единъ отъ секрет. трѣба да чете закона отъ трибуната. (Приема се.)

Предсѣдателъ: Въпросътъ е нататкъ за продължение на настоящата сесия до първий Юний. Желаетъ ли Народ. Събрание да се помоли Н. Височество да се продължи сесията до първий Юний?

Еписк. Климентъ: Този въпросъ да остане слѣдъ отидна.

Предсѣдателъ: Давамъ на 5 минути почивка.

(Послѣ распускъ.)

Предсѣдателъ: Засѣданието се отваря. Преди да пристѣпимъ къмъ разгледане на законопроекта, ще питамъ Народ. Събрание, желае ли да се продължи засѣданието до 1 Юний? (Желаетъ.) Който не желае да си дигне ржката. (Малцина.) Тогасъ бюротъ ще помоли г-на министра на външнитѣ работи, да представи нашата молба на Негово Височество.

Грънчаровъ: Като се произнесе Народното Събрание за продължение, то азъ ще предложа, да има двѣ засѣдания въ день, и тогава трѣба да се дадатъ и помощници на секретаритѣ.

Еписк. Клим. Браницки: Да питамъ стенографитѣ, да ли могатъ да успѣятъ.

Пановъ: Трѣба и министритѣ да се попитатъ, да ли ще иматъ време.

Славейковъ: И за други служаци ще има неудобства. Азъ съмъ предсѣдателъ на административния съвѣтъ и заранъ едвамъ ще мож да присѣтствамъ. Народ. Събрание може да го приеме, но ще има доволно неудобства.

П. Станчовъ: Този въпросъ, понеже нѣма г-да министритѣ тука, и не знамъ да ли ще се съгласи Нег. Височество съ продължение на сесията, да го оставимъ за утрѣ. а сега да пристѣпимъ къмъ работа.

Мин. Каравеловъ: Народ. Събрание може да продължи сесията съ съгласието на Княза; може да обяви на министерството, и каквото рѣши Княза, то днесъ ули утрѣ ще да узнаемъ.

Предсѣдателъ: Въпросътъ за 2 засѣдания да се остави, до когато се удобри отъ Нег. Височество продължението на сесията.

Грънчаровъ: Ако сега ще се произнесемъ, то не ще да бѣде вѣрно.

Предсѣдателъ: Които искатъ да бѣдѣтъ 2 засѣдания въ день, да си дигнатъ ржката. (59 дигнахъ ржка.)

Славейковъ: Азъ пакъ моля, преди да се произнесе Събранието, да вземе въ внимание, че работата несъстои въ многото засѣдания и че може да се върши работа безъ да сѣдимъ цѣль денъ тука. Преди всичко трѣба да се опредѣлятъ още 4 секретари, защото иначе това е невъзможно да стигнемъ съ протоколитѣ.

Предсѣд. Браделъ: Който нежелаетъ да засѣдава два пѣти въ денъ, да си дигне ржката. (Помалко дигатъ.) Тогавъ трѣба да се опредѣли времето, кога ще засѣдава до обѣдъ и кога подиръ обѣдъ. Приема ли Н. Събрание да има засѣдание преди обѣдъ отъ 8 до 11 и послѣ обѣдъ отъ 2 до 6 часътъ? (Приема): Сега е работата за 4 секретари. Какъ да ги изберемъ: явни или тайно; сега или утрѣ? (Гласове: сега).

Епископъ Климентъ: Г-да! Азъ виждамъ, че не се обръща никакво внимание на това да ли г-да стенографитѣ ще могатъ да успѣватъ?

Предсѣд.: Г-нъ Безеншекъ ще се помъчи за малко време. (Безеншекъ се съгласява на драго сърдце).

Митр. Мелетий: Благодаримъ за любовта и патриотизма на г-да стенографитѣ.

Предсѣд. Азъ предлагамъ за секретари: г. Грънчарова (Приема се). г-на Каролева. (Приема се). г. Хранова. (Приема се). г. Т. Станцова. (Приема се).

Храновъ: Азъ съмъ членъ на комисията, не ще можъ да бѣдъ секретаръ.

Баларевъ: И азъ бѣхъ членъ въ комисията за сждопроизводството, но същевременно бѣхъ и секретаръ.

Предсѣд.: Сега ще пристѣпимъ да четемъ „Устава за гражданското сждопроизводство на мировитѣ сѣдии“, глава по глава. Обръщамъ вниманието да не се правятъ бѣлѣжки върху цѣли статии, за да се незаплита въпроса.

Секр. Баларевъ: (Чете):

ГЛАВА I.

За подсждность-та.

1. Подъ вѣдомството на мировитѣ сѣдии подлѣжатъ:

а) Всякакви искове, на които цѣната не надминава хиляда франка;

б) Искове за възнаграждение въ вреда или загуби, кога количеството имъ не надминава хиляда франка;

в) Искове за запазване и възстановление владѣнието си надъ движимитѣ и недвижими имуществъ, кога не се е минало повече отъ шестъ мѣсеца, отъ какъ се е нарушило владѣнието имъ.

г) Искове за всякакви права за ползуване и участие отъ недвижими имуществъ въобще.

Заб. Мировитѣ сѣдии рѣшаватъ окончателно искове не повече отъ за сто франка; а искове по-горѣ отъ сто франка подлѣжатъ на апелъ.

2. Освѣн изброенитѣ предмѣти въ предпущата статия мировия сѣдия може да разглѣдва всякаквъ споръ и граждански искъ, ако и двѣтъ противни страни го помолятъ да имъ разглѣда работата, и да я рѣши по съвѣсть. Рѣшенята, които мировитѣ сѣдии издаждатъ слѣдъ подобна молба, се считатъ за окончателни и не подлѣжатъ на апелъ.

3. Подъ вѣдомството на мировия сѣдия не подлѣжатъ:

а) Искове за право на собственостъ или за право на владѣние недвижимо имущество, което е утвърдено по установениятъ порядъкъ;

б) Искове, които сѣ съприжени съ интереситѣ на хазната, освѣн исковетѣ за възстановление нарушено владѣние.

4. Искътъ се представя на тоя мировий сѣдия въ околнята, на който отвѣтника живѣе постоянно или временно.

5. Искъ, който се отнася до нѣколко отвѣтници, които живѣятъ въ разни мирови околня, се подава на тогоя, отъ мировитѣ сѣдии, на когото ищецътъ намѣри за сегодню.

6. Искове за възстановление нарушено владѣние, за право на ползуване отъ участие въ недвижими имущества и въобще за награждение за вредъ и загуби на недвижимо имущество, се представяватъ въ този мировий сѣдия въ околнята, на който са намѣрватъ недвижимитѣ имущества.

7. Искове противъ компании, общества и съдружия, се представятъ въ този мировий сѣдъ, въ околнята на който се намѣрватъ фирмата или управлението имъ; а за договори, които сѣ станали съ мѣстнитѣ имъ агенти или контори, искове могатъ да се подадѣтъ и въ мѣстото, гдѣто сѣ или конторитѣ или агентитѣ.

8. За разглѣждане на дѣла, подсждността на които зависи отъ мѣстожителството или пребиването на отвѣтника, странитѣ иматъ право, повзаимно съглашение, да се обръщатъ къмъ тоя изъ околнискитѣ мирови сѣдии, когото тѣ сами си изберѣтъ.

9. Противно-положенъ искъ, който е подъ вѣдомственъ на мировитѣ сѣдия, се разглѣдва отъ тоя сѣдия, комуто е билъ предаденъ първоначалнитѣ искъ.

10. Кога противно-положнитѣ искъ, който е свързанъ неразривно съ първоначалнитѣ искъ, споредъ цѣната си не подлѣжи подъ мировия сѣдия; то сѣдията прекратява производството на това дѣло въ свойтъ Сѣдъ, и предоставя на тѣжителитѣ право да си пренесѣтъ работата въ Окржжнитѣ Сѣдъ.

11. Препирни за подсждность между мирови сѣдии подъ единъ Окр. Сѣдъ, се рѣшаватъ отъ Окржжнитѣ Сѣдъ, подъ който се намѣрватъ; а между мирови сѣдии отъ разни окржжи, рѣшаватъ се въ онзи Окржженъ Сѣдъ подъ вѣдомството, на който се е повдигнуло най напредъ дѣлото.

12. Прошението, чрезъ което се иска да се покаже къмъ кой мировий сѣдия трѣба да се отнесе спорния въпросъ, се подава отъ тѣзи учрѣждения, между които е възникнула препирнята. Това прошение съ обясненията заедно се препраща за разглѣждане въ тоя Окр. Сѣдъ, отъ който, споредъ горѣказанитѣ статии зависи да рѣши въпросътъ за подсждността, но производството на дѣлото въ това време се спира, до като се разрѣши повдигнатата препирня.

Предсѣд. Има ли нѣкой да направи бѣлѣжка върху четената глава?

Митр. Милетий: Забѣлѣжката на първий §,

казва, че искове по-горѣ отъ 100 фр. подлежатъ на апелъ. Тука трѣба да се каже, да ли подлежатъ на апелъ на окр. сѣдилища, или на апелативнитѣ. Азъ мисля, че трѣба да прибавимъ, да подлежатъ на окр. сѣдилища.

Предсѣд.: Подъ апелъ се разбира по-висока инстанция.

Икономъ П. Тодоръ: Азъ щѣхъ да кажж, че г. М-ръ, който е представилъ законътъ, трѣба да е тука да дава обяснения.

Грънчаровъ: Менѣ ми се чини, че е нѣщо упущено, именно за нотариалната частъ, която ще върши мировия въ неговата сѣдебна околнѣ и за опекуството.

Предсѣд.: За това ще се говори въ другъ законъ.

Баларевъ: Както се вижда, че мировитѣ сѣдни у насъ сж съвсѣмъ нови институти, то незная, до колко тѣ ще могатъ да отговарятъ на длѣжности-тѣ си. За това чини ми се, че 100 фр., до които могатъ да рѣшаватъ окончателно, е твърдѣ много. Азъ предлагамъ, че за рѣшения повече отъ 60 фр. има всѣки право да апелира на окр. сѣдилище.

Т. Станчовъ: Г-да, ако недадемъ право на мировитѣ сѣдни да рѣшаватъ до 100 фр., съ какво ще улѣснимъ населението? Тогава за всѣки 100 фр. трѣба да се отива на окр. сѣдилище, което може да е 12 часа далеко.

Баларевъ: Вижда се г. Станчевъ не ме е разбралъ. Тука е работата за рѣшение окончателно. Мировитѣ сѣдни могатъ да рѣшаватъ и повече отъ 60 фр., но окончателно да рѣшаватъ до 60, а всѣки, за повече, има право да апелира на окр. сѣдилище; това е само една гаранция.

Грънчаровъ: Азъ мисля, да е освѣтлено Н. Събрание достатъчно, че трѣба окончателно до 100 фр. да рѣшаватъ, а само до 300 гроша да рѣшава окончателно, е твърдѣ малко. Други бѣлѣжки нѣма да се представятъ. За това да се приеме I. глава безъ измѣнѣния.

П. Станчовъ: За да не ставатъ много препирни върху цѣлата глава, предложилъ бихъ, ако Събранието намѣри за добро, най-нап. едѣ въпроса да става преди да се разисква: приема ли се тази глава или не? ако не се приема, тогава да се разисква.

Предсѣд.: Това допира до приетия редъ у насъ.

Славейковъ: Истина, трѣба да приемемъ за начало да не се пуцями въ дълбоки разисквания, а само бѣлѣжки могатъ да се правятъ. Азъ ще кажж върху забѣлѣжката на г. Баларева, че не може тя да се приеме, защото съ туй показвами недовѣрие къмъ бѣдѣщитѣ мирови сѣдни. За това желая да остане 100 фр.

М-ръ Каравеловъ: Азъ мож да докажж още друго, че ще бѣде опасно, ако туримъ таквазъ малка сума, защото тогава ще бѣдатъ толкова апелации при окр. сѣдилища, щото неще могатъ да ги свършватъ. Тука не е толкова работата за мировитѣ сѣдни, колкото за апелитѣ.

Предедатель: Приема ли Н. Събрание да си остане 100 фр.? (Приема). Има ли нѣкой да направи бѣлѣжка върху члена?

Стефанъ Поповъ: Въ 4 ст. се казва (чете). Въ 8 ст. се казва (чете) Струва ми се да има противорѣчие между двѣтѣ статии. Сега незная, кои мирови сѣдни се разбиратъ.

Предсѣдатель: То се предоставя право на тѣхъ, кого да си избератъ за посрѣдникъ.

Т. Станчовъ: Въ I. членъ 3 алинея гласи: (чете). Слѣдователно, ако стопанина отсѣтствова отъ мѣстото си и не дойде 6 мѣсеца, другъ му присвои имота, когато се завърне онзи, и си поиска имота, той не ще ли си получи имота? Той може би да е заминалъ за своя работа и неможалъ да я свърши за 6 мѣсеци. Слѣдователно ще бѣде обезправданъ, ако му се отнеме имота. За това предлагамъ думитѣ: „6 мѣсеци“ да се отхвърлятъ.

Михайловский: Твърдѣ добръ каза г. Станчевъ. Това е завладѣние кога отсѣтствова нѣкой и ако се минатъ 6 мѣсеца, тогава трѣба да отива на окр. сѣдилище, за да получи рѣшение. Впрочемъ остава на Събранието, да се произнесе върху това.

Т. Станчовъ: Азъ мисля, че това право трѣба да дадемъ на мировитѣ сѣдни, тѣ първо да разглѣждатъ работата. Защото тѣ иматъ случаи по отблизо да узнаватъ работитѣ. И който прави това заявление, той ще отиде, ако иска, да апелира на по горно сѣдилище.

Предсѣд.: Приема ли се тѣзи алинея както си е? (Приема се). Приема ли се I. Гл. както се прочете? (Приема се).

Секр. Баларевъ: (Чете:)

ГЛАВА II.

За Повѣренницитѣ.

13. Повѣренникъ предъ мировитѣ сѣдни може да бѣде всяко лице, което е на възраст, и което не е опорочвано по Сѣдъ, исклучватъ се само лица отъ сѣдебното въдомство.

14. Сѣдящитѣ се обявяватъ на мировия сѣдня устно или писмено кого сж избрали и назначили за свой повѣренникъ. Тѣ могатъ тѣй сжщо да дадатъ на свойтъ повѣренникъ пълномощие, споредъ правилата, по които се правятъ довѣренности или пълномощия,

15. Устното пълномощие се записва отъ мировия сѣдня въ парочно за това приготвена книга, и се подписва отъ него и отъ довѣрителя, ако той може да пише. А писменното пълномощие се прилага при дѣлото.

16. Пълномощника или повѣренника, на когото сѣдящия се е повѣрилъ воденѣто на сѣдбата си, предъ ми-

ровия съдия, може да свърши дѣлото и миролюбиво (съ спогодба), макаръ и да не е казано за това нищо въ до-вѣреността.

17. Единъ пълномощникъ може да се откаже да слѣдова захванатото вѣче дѣло, нѣ като се откаже веднѣжъ нѣма право послѣ той да стане пълномощникъ на против-ната страна; а кога отектствува повѣрителя му, повѣрен-никътъ е длъженъ, да му извѣсти предварително, за да може той самъ да има време или лично, или чрезъ пълно-мощникъ да си слѣдова дѣлото.

18. Довѣрителътъ има право да унищожи всяко време довѣреността си, или да спре пълномощника си, щомъ извѣсти това на мирови съдия било словесно, било пис-менно, нѣ съдията отъ това нѣма нужда да спира или да отерочва разгледването на дѣлото, за да чака до като страната пазначи новъ повѣренникъ. Всички дѣйстви-я, които сж извършени законно отъ повѣренника до часътъ на отстранението му, оставатъ въ сила.

Митр. Мелетий; I §, II редъ, казва: „който е на възраст.“ Нашиятъ Българи, кога то говорятъ за възраст, разбиратъ зрѣлъ умъ. Но единъ адвока-тинъ може да злоупотрѣби тълкуванието на тѣзи ду-ми, за това желателно е да се опредѣли 18 или 20 год; или по добръ 21. год.

Расолковъ: Повѣреницитъ въ съдебната частъ играятъ твърдѣ важна роль и за това желателно е да разбиратъ тѣ добръ официалния языкъ и да бждатъ български подданици. Ние до сега нѣмаме още никакви закони за тѣхъ, а какво правятъ тѣ, това всѣки знае. Ние чухме много сръщо тѣхнитъ дѣла и много пѣти се е случвало, че съдиитъ се излѣгватъ отъ тѣхъ, като имъ представятъ друго яче работата, отъ както е. Когато повѣренника въ този случай може да играе твърдѣ голѣма роль, то трѣба, въ нѣкои случаи, да подлежатъ сами на съдъ. Познато е какъ става у насъ съ тѣзи адвокати, ко-гато имъ се дава право, та може всѣки, който е на възраст да бжде повѣренникъ, като се изключаватъ лицата само отъ съдебното вѣдомство. Ние имаме въ столицата адвокати, фалирали търговци, други сж по занятие кърпачи, които, освѣнъ своитъ занятия, упражняватъ, още и адвокатство; 3-то има такива лица, не българ. подданици; а 4 — такива, които незна-ятъ Българския языкъ. Отъ всичко това излиза та-къвъ единъ хаосъ, че сами съдилищата неможатъ да си помогнатъ. Има и такива, щото като напра-вятъ компания помежду си и сѣдатъ на вратата, улавятъ едина едната, другия другата страна, и, като се съгласятъ, отиватъ на съда, единий защитава едната страна, другий другата, а сж договорени предварително, коя страна да падне, за да печелятъ. А щомъ представятъ работата въ единъ видъ, по тѣхенъ договоръ, съда неможе другоаче да се про-изнесе, освѣнъ както му се представи отъ тѣхъ ра-ботата. Затова, желателно би било, да се опредѣли годината, да знаятъ официалния языкъ, да бждатъ

хора, които разбиратъ отъ работата и да бждатъ български подданици.

Т. Станчовъ: Това щѣхъ да кажж, че на-шия народъ и отъ тѣзи шарлатани страда.

Пановъ: Азъ мисля, че тука не е мѣстото, да говоримъ за повѣреницитъ; но когато направимъ законъ за тѣхъ, тогава ще говоримъ за тѣхното право и длъжности. Сега е работата само за съдо-производство то.

Славейковъ: Азъ сжщо искахъ да забѣлѣ-жж, ако се спремъ да правимъ закона за повѣрени-цитъ, това ще ни отдалечи отъ предмѣта. Но това, което Г. Расолковъ каза, за официалния языкъ, мо-же да се приеме тука; впрочемъ това вѣче сжще-ствува и ако не го практикуватъ съдилищата, кой имъ е кривъ. Колкото за възраст та има гражда-нски законъ. А за повѣреницитъ ще се направи особенъ законъ.

Икономъ П. Тодоръ: Понеже предговори-вний каза, че ще се направи особенъ законъ, за това нещж да говори повече върху тѣзи работа; защото мисля, ча годинитъ тоже ще се опредѣлятъ тамъ,

Райчо Поповъ: Азъ искахъ да отговоря на Г. Расолкова, като слушахъ, че ни прадстави тѣзи ад-вокати. Но азъ ще кажж, че негова милость живѣе тука, а отвѣнъ ги незнае. Тамо ги има още по мно-го. Послѣ има такива повѣреници, които пинаятъ прошения, които казватъ на човѣцитъ, да му даджтъ 5 рубли и прошениято, което ще му напише, щѣло да спечели. Това е чисто злоупотрѣбление.

Предсѣдателъ: Това е другъ въпросъ. Съ-бранието е убѣдено, че трѣба да се зематъ мѣрки.

Расолковъ: Азъ като казахъ, че трѣба тия хора да знаятъ официаленъ языкъ, отговори Г. Сла-вейковъ, че има такъвъ законъ, но не го изпълня-ватъ съдилищата. Азъ пакъ ще кажж, че нѣма та-къвъ законъ, защото съдилището има предписания отъ своето началство да приема и разгѣжда отъ всѣки языкъ, въ който се представя, стига само единъ отъ членовѣтъ да знаятъ тозъ языкъ. За това трѣба тукъ да се тури едно постановление, понѣ за адвока-титъ.

Михайловски: Тука може да се каже, че повѣ-реницитъ трѣба да знаятъ официалния языкъ, и ко-гато стане особенъ законъ, да се основаваме на тази глава. Тѣй сжщо трѣба да се помене, че тѣ трѣба да сж българ. подданици, и всѣкий трѣба да е неопороченъ предъ съдътъ и да не е лишенъ отъ граждански права. Когато стане особенъ законъ, тогава може да се каже, че трѣба да има диплома отъ юридически факултетъ и т. н. Но за сега стига да се каже, че е бъл. подданикъ неопороченъ предъ съда и да знае официалния языкъ.

Цеко Петковъ: Тия хора, които се наричатъ повѣреници, азъ зная, че заплитатъ работа та повече, и желая да се турятъ позрѣли човѣци.

Тодоровъ: Азъ съмъ на мнѣнието на Г. Михайловски; защото нашето правителство, ако е дозволвало на мусулмани да изказватъ желание по своя езикъ предъ сѣда, тогава и трѣба да позволимъ на адвокатитѣ да говорятъ турски. Всѣки адвокатинъ трѣба да знае български, да му се опредѣля възраст та, да е български подданикъ. Защото ако е чужди подданикъ и той предприема едно дѣло, азъ немогъ да го карамъ на сѣдъ, като той е чуждъ подданикъ и е подъ защитата на консула си. За това трѣба да бѣде българ. подданикъ.

Единъ Гласъ: Азъ ще кажа и това, че единъ става повѣренникъ, който е участвувалъ въ предаване-то на нѣмъ братя на турцитѣ.

Предсѣд.: Приема ли Н. Събрание предложението на Г. Расолковъ? (приема). Формулирайте го по добръ Г. Расолковъ.

Расолковъ: (чете). „Повѣренникъ предъ мировитѣ сѣдии може да бѣде всѣко лице, което е на възраст до 21 год., който е неопороченъ предъ сѣда, който е български подданикъ и който знае официалния езикъ; изключаватъ се само лица отъ сѣдебно вѣдомство.“

Предсѣдателъ: Приемали Нар. Събрание 136 чл. по допълнението отъ Г. Расолковъ? (приема.) който не приема да си дигне ржката. (никой-не дига.)

Тодоръ Станчовъ: Въ 15 чл. се говори за устно пълномощие, което наистина нѣкой път може да се злоупотрѣби, и заради туй бѣше до сега само писмено. Много пѣти едно лице, което незнае да чете и пише, иди да се сѣди, и ще иска отъ секретаря да му напише пълномощието. Устното пълномощие се записва въ протоколътъ и за оногъзъ, който незнае да чете да пише, за него другъ ще подпише. Тогава когато се рѣши сѣдбата, той може да каже: азъ недадохъ пълномощие; а секретаря ще каже: ето го, тука е; ще се препиратъ. За това най-добъръ е да става писмено.

Предсѣдателъ: Понеже има твърдѣ много души, които желаятъ да говорятъ, то има да напомня, че това е само за улеснение за безграмотнитѣ хора, да се записватъ пълномощията.

Сукнаровъ: 15 чл. е тѣсно свързанъ съ 14 и исхожда отъ него. Преди да говоря по-нататъкъ, ще кажа на Г-на Станчева, че могатъ да се приематъ и словесни прошения. Ако тука се говори, за да се улесни населението; това ще се улесни съ 14 чл., който тоже съществуване въ временитѣ правила, дѣто се казва, че сѣдимия може да опълномощи свой повѣренникъ: устно, писмено, или чрезъ особено пълномощие. Но какъ се практикува тоя членъ въ

нашитѣ сѣдилища? Практикувалъ се е така, че сѣ се приемали само писмени пълномощия, т. е. никой неможе никого да опълномощи безъ да потвърди по напредъ въ сѣдътъ подписитѣ нотариусътъ и тѣй безъ нужда ставатъ голѣми разноски, за това азъ желая да напомня тука, че тозъ членъ е за улеснение. Членътъ въ Врем. Правила трѣба да се измѣни, или ако си остане така както си е, тогаватрѣба да се тълкува точно, както той говори и да се практикува така, защото, ако билъ толкозъ добъръ, че казалъ да имамъ само писмено опълномощение, тогава не ще има никакво улеснение за населението.

Михайловски: Това искамъ да кажа: Ако се допуснатъ словесни жалби и словесни пълномощия, то относителното лице може само да каже: тогава искамъ за повѣренникъ и това е доста точно; мировия сѣдия е длъженъ да го запише въ протоколътъ.

Расолковъ: И азъ искахъ това да кажа.

Пановъ: Нѣколко думи върху 16 чл. имамъ да кажа. (Чете го.) — Тукъ се казва, че пълномощникътъ може да свърши дѣлото и миролюбиво, макаръ и да не е казано нищо за довѣреностъ. Колкото азъ зная, правилото и законътъ за пълномощията казва така: ако не бѣде нищо опредѣлено за помирение въ пълномощието, тогава повѣренникътъ нѣма право да направи помирение.

Предсѣдателъ: Мировитѣ сѣдии се отличаватъ отъ другитѣ съ това, че искатъ по миренъ начинъ да свършватъ дѣлото; и ако за това не му се дава възможность, тогава незная, защо ще имамъ мировия сѣдии.

Пановъ: Разбира се, ако бѣше сѣдопроизводството уголовно. Но това е просто гражданско; и ако виновния не се смири по миролюбивъ начинъ, тогава какво ще прави.

Михайловски: При другитѣ сѣдилища трѣба да има пълномощието на спогодбата и сѣдътъ ще го пита; но характерътъ на мировитѣ сѣдии е такъвъ, че непитатъ повѣренникътъ, имали позволение да свърши миролюбиво дѣлото или не. Мировия сѣдия на всѣкой начинъ ще предлага на примиряване, защото миссията му е таквазъ.

Митр. Мелетий: Азъ мисля, че всичкийтъ свѣтъ глѣда на мировитѣ сѣдии, като на олицетворена справедливостъ, и затова трѣба да имъ се даде всяка възможность да вършатъ своята миссия.

Тодоровъ: Азъ незнамъ, какъ може да се приеме 16 чл. който казва! (Чете го.) Слѣдователно, азъ опълномощявамъ единъ чловѣкъ, да ми трѣси правото, а не го опълномощявамъ да се помирява, но тозъ членъ казва, че и безъ моето писмено условие, може да се помирява. Това азъ неразбирамъ.

Предсѣдателъ: Приема ли се 16 чл. както е въ проектътъ? (Приема се.) Който не приема да

си дигне ръката. (Никой недигна.)

Бръшляновъ; Помните всички, че преди разпритъ, които имахми, съгласихми се, че ще се разгледва законопроекта глава по глава, ръководими отъ единствената причина, че нѣмами време да държимъ дълги дебати. Но азъ виждамъ, че вмѣсто да скратимъ дебатитъ, ние ги продължаваме по-вече. Цѣлата тая глава се състои отъ едно предложение, и за това най-добрѣ щѣше да бѣде, ако се бѣше предложила цѣла на Нар. Събрание: приема ли я или не? Азъ не разбирамъ защо да гласоподавами всякой членъ отдѣлно.

Председателъ: Приема ли Нар. Събрание II глава както е въ законопроекта и съ допълнението на 13 чл. отъ Г-на Расолкова за повѣреницитъ? (Приема се). Който не приема да си дигне ръката. (Никой недигна.)

Секр. Баларевъ: (Чете):

ГЛАВА III

Подаванье искъ и виканье на Сждъ.

19. Прошение за искъ, което се подава на мировийтъ сждия може да бѣде устно и писмено.

20. Устното прошение за искъ се записва отъ мировийтъ сждия въ особна за това назначена книга; прочита се на ищецътъ, който го подписва, ако знае да пише.

21. Писменното исково прошение, което не може да се разгледва отъ мировийтъ сждия, се връща на ищецътъ, като му ся разясни защо не може да се глѣда; устното прошение слѣдъ обяснението, дава му се, ако пожелае писмено удостоверение, защо не може да му се глѣда работата.

22. Както въ писменното, тъй и въ устното прошение ищецътъ е длъженъ да покаже:

а) името си, фамилията или прекорътъ, както и званитното си, мѣстото гдѣто живѣе, както и на свидѣлитѣ си, ако привежда таквизи, а тъй сжщо и мѣстожителството на отвѣтникътъ си.

б) доказателствата, на които основава искътъ си.

в) да покаже цѣната на искътъ точно, освѣнъ за дѣла, които не подлѣжатъ на оцѣнение.

г) да обясни: какво именно иска, и що търси.

23. За цѣна на искътъ се счита суммата, която е показана въ исковото прошение, като ся прибавятъ при нея суммата и процентитѣ, които се искатъ споредъ предъявениятъ искъ.

24. Ако се яви препирня върху показанната сума въ исковото прошение, то тя се опредѣлява чрезъ свѣдущи специални лица, назначавани отъ мировийтъ сждия.

25. Ищецъ, който основава свойтъ искъ на писмени доказателства, предава ги подъ расписка на мировийтъ сждия, или когато подава исковото прошение, или поне не по-късно отъ два часа слѣдъ пладиѣ въ тоя день въ утрешнийтъ на който ще ся разгледва това дѣло.

26. Слѣдъ приеманъето исковото прошение, сждията призовава на Сждъ както ищецътъ, тъй и отвѣтникътъ, като имъ съобщи срокътъ, кога трѣба да се явятъ.

27. Срокъ за явелье на отвѣтникътъ предъ Сждътъ се полага единъ день, слѣдъ като му се е връчила призовката, за всяки три часа разстояние отъ мѣстото, гдѣто се намѣрва Сждътъ.

28. А когато и двѣтъ страни се явятъ изведиждъ

предъ мировий сждия, той може немедленно да имъ разгледва дѣлото, безъ да отлага обаче назначенитѣ за разгледване дѣла въ него день.

29. Сждящитѣ се, свидѣлитѣ и други лица се призоваватъ въ Сждътъ чрезъ призовки, въ които се назначава:

1-во. Кой се вика на Сждъ, и отъ кого;

2. Защо се вика;

3. Мѣстото, гдѣто трѣба да се яви;

4. Деньтъ, а ако е нужно и часътъ, когато трѣба да се яви;

5. Какво се прилага при призовката;

6. Послѣдствията, на които се подлага тоя, който се призовава, ако не се яви, съ указание на членовѣтъ.

Призовката трѣбва да е подписана отъ мировийтъ сждия;

30. Призовката се предава на призоваемитѣ лица чрезъ разсилнитѣ, който се нахожда при мировийтъ сждия, или чрезъ полицейското или общинско управление.

31. Призовката се връчва на самото лице, което се вика, ако отсъствува то, тя се връчва на домашнитѣ му, или на тогози, който управлява имъинето му, или пакъ на тогози отъ съседитѣ му, който се заеме да му я предаде; нъ за всякий случай трѣба да се вземе отъ всякого расписка, какъ че я е приелъ, и се задѣлжава да я предаде.

32. Тоя, който връчва призовката, кога не намѣри никого отъ горѣпоказанитѣ, оставя единъ екземпляръ отъ призовкитѣ, въ градъ — на полицейскитѣ чиновникъ въ него участъкъ, въ села, чифлицы и пмѣния — на общинното начальство или полицейско управление, за да я предадхтъ на призоваемитѣ.

33. Когато се връчва призовката, на нея се забѣлѣжава времето, когато е връчена; а другитѣ екземпляръ съ подписътъ на получателътъ и времето на полученето се предава на мировийтъ сждия. Ако тоя, който ъ е получилъ, не може или не рачи да се подпише, то, за това нѣщо се забѣлѣжава и на двата екземпляра, като се означи: кога и кому е връчена, и защо нѣма нужднийтъ подписъ.

34. Деньтъ, когато трѣба да се представятъ предъ мировийтъ сждия, може да се отложи по молбата и на двѣтъ страни изедно.

Сукнаровъ: Тъзи глава е земена отъ Временнитѣ правила, за това мисля, че не е нужно да се говори много за нея.

Тодоровъ: Върху 21 чл. послѣдня алинея имамъ да кажъ нѣколко думи (Чете:) „Устното прошение слѣдъ обяснението, дава му се, ако пожелае писмено удостоверение“. Азъ не разбирамъ сега, когато той е направилъ устно прошение, какъ може да иска писменъ отговоръ?

Карапетровъ: Ако не се позволятъ устни прошения, тогава ще бждхтъ исклучени тѣзи, които незнаятъ да пишатъ.

Расолковъ: Най-голѣмото затруднение е това, да му се напише прошение; защото много пхти се случва, че не може да намѣри человекъ, който да знае да пише. Освѣнъ това зная, какви мъжнотии посрѣщатъ въ тозъ случай сиромаситѣ, които ако задѣлжимъ писмено да се обръщатъ, не ще бжде

скоро възможно.

Председателъ: Въ напредната точка забълбихъ, че не сж задължени мировитъ сѣдии да даватъ писменъ отговоръ на словесни жалби.

Михайловски: Сѣдията е длъженъ непременно да даде писменъ отговоръ, ако се изисква, защото той трѣба да тури писменна резолюция, по каква причина неприема прошения, или жалбата, за да може по-горната инстанция да познае, защо му се е отхвърлила прозбата. Слѣдователно, ако прозбата заключава въ себе си такива недостатъци, за които сѣдията не може да я приеме, тогава той трѣба да дава обяснение и ако го дава устно, каква гаранция има, че хората нѣма да го злоупотрѣбаватъ (Гласове: исчерпано е!)

Грънчаровъ: Желанието на Г-на Тодорова не трѣба да се приема.

Тодоровъ: Азъ желая просто да се каже: „на устно прошение мировий сѣдия е длъженъ да дава устно, а не писменно рѣшение.“

Председателъ: Приема ли Народно Събрание 21 чл. така както си е? (Приема се.) Желаетъ ли Нар. Събрание да се даде цѣлата глава на гласоподаване? (Желаетъ; други искатъ дума.)

Баларевъ: Азъ ще забълбѣя върху 27 статия, която е много тъмна за мене. Въ нея се говори за срока за явяване на отвѣтника предъ сѣда, който срокъ му се полага единъ день слѣдъ като му се е връчила призовката. Менѣ се чини, че този срокъ е прекратъкъ, особено за отделенитѣ мѣста.

Пановъ: Азъ напомнямъ, че въ принципъ се прие, да се разглѣдва глава по глава. Слѣдователно незнай Г-нъ председателъ на какво основание пита: приема ли се този или онзи членъ.

Председателъ: Азъ питамъ за поправитѣ, да ли се приематъ. Така да се вотира цѣлата глава безъ да се приематъ бѣлѣжкитѣ, това не е вотиране.

Михайловски: Въ 27 чл. се казва, че като се проводи повѣстката на единъ чловѣкъ, значи, че за всѣки три часа разстояние да му се дава единъ день срокъ, и всякой день по три часа се смѣта отъ разстоянието дѣто е той. Това е смисълъта на члена, който ще се поправи споредъ Русскій текстъ.

Тодоровъ: Върху 24 ст. има да каж. (Чете.) Азъ искамъ да се прибави „назначавани отъ Мировия сѣдия, по представление на знаещи лица“.

Председателъ: Приема ли Нар. Събрание цѣлата III глава, както си е въ законопроектъ? (Приема се.) Който неприема да си дигне ржката. (Никой недига.)

Тодоровъ: Моята забълбѣжа не се е зела въ внимание.

Председателъ: Когато на забѣжката на Г-на Тодорова никой не отговори, азъ не я давамъ на гласование.

Секр. Баларевъ (Чете): Глава 4-та.

За явяването на тѣжацитъ се, и за редѣтъ на производството у мировитъ сѣдия.

35. Разглѣждането на дѣлата у мировитъ сѣдии става публично и словесно; при всичко туй засѣданието може да бѣде и непублично, ако и двѣтъ тѣжаци се страни го поискатъ, и ако мировитъ сѣдия намѣри прозбата имъ уважителна.

36. Отвѣтникътъ, безъ да представя обяснения по сжществото на дѣлото, може да предяви отводъ въ слѣдующитѣ случаи:

1). Когато дѣлото е подеждено на другий мировий сѣдия, или на друго сѣдебно учрѣждение.

2). Когато у сжщитѣ, или у другий мировий сѣдия, или въ другий Сѣдъ се разглѣдва нѣкое дѣло по сжщитѣ този предѣтъ и помежду тѣзи сжщитѣ лица, или дѣло, което има тѣсна свръзка съ предявениятъ искъ.

3). Когато исканьето на ищецътъ трѣба въ всичката си цѣлость да се отнася къмъ другий отвѣтникъ.

4). Когато искътъ е предявенъ отъ лице, което нѣма право да иска и да отговаря на Сѣдъ.

37. Слѣдъ предварителното обяснение отъ двѣтъ страни, мировитъ сѣдия предлага имъ да прекратѣтъ дѣлото съ помирение, като имъ показва дѣйствителнитѣ, по неговото мнѣние, способности. Мѣрки за склоняване тѣжацитъ се на помирение мировитъ сѣдия е обязанъ да приема и во времето на дѣлото, и само въ случай на несполука пристѣзва да постанови рѣшение.

38. Помирителнитѣ такмежъ на тѣжацитъ се излага се на писмо, и, слѣдъ прочитаньето, подписва се отъ тѣхъ, или отъ тогози, на когото довърятъ тѣ. Свършеното съ примирение дѣло не може да се възобновява.

39. Когато пристѣжи до разглѣждане на дѣлото мировитъ сѣдия предлага на ищецътъ да раскаже обстоятелствата на дѣлото и да обясни своитѣ искания, постѣ да изслуша обясненията на отвѣтникътъ, като позволява и на двѣтъ страни, и подиръ туй да допълнятъ единъ слѣдъ други своитѣ показания, и имъ предлага отъ себеси нуждитѣ за обяснение на дѣлото питання. Когато мировитъ сѣдия намѣри, че дѣлото е достатъчно обяснено, тогава прекратѣва съставянето на странитѣ.

40. По дѣла за вѣстановление на нарушено владѣние мировитъ сѣдия не влѣзва въ разглѣждане на документитѣ, които удостовѣряватъ правото на собственост на недвижимото имущество, нѣ само възстановява нарушеното владѣние.

41. По прошения за изпълнение на контракти и на обвезательства, извършени или засвидѣтелствовани по установениятъ редъ, отвѣтникътъ се призовава да се яви въ най-късъ срокъ, и ако мировитъ сѣдия признае, че възразенията му не заслужаватъ уважение, постановява рѣшение за немедленното изпълнение на обвезательството, и въ сжщото време дава на ищецътъ изпълнителенъ листъ по туй рѣшение.

42. Отлаганье на разглѣждане на дѣлото по исканье на едната страна става само въ крайни случаи и не иначе, освѣнъ слѣдъ явяването на двѣтъ страни предъ Сѣдѣтъ и подиръ словеснитѣ между тѣхъ обяснения.

43. За получаванье на необходима за разяснение на

дѣлото справка или копия отъ документъ у нѣкое прикѣстно мѣсто или отъ длѣжностно лице мировиѣтъ сѣдѣя дава на тѣжащѣтъсе, по негова просба, свидѣтелство, че справката или копията на документѣтъ дѣйствително е нужна и за еди-кой именно срокъ.

44. Разгѣжданѣето на едно дѣло у мировиѣтъ сѣдѣя се спира:

1) по взаимното съгласие на всичкиѣтъ, които се тѣжѣтъ.

2) въ случай на смъртъ, умоповѣжданѣе на едного-то отъ тѣжащѣтъсе.

45. Разгѣжданѣето на дѣлото се възобновѣва по прозбата на двѣтъ тѣжащѣсе страни, или на едната отъ тѣхъ.

46. Мировиѣтъ сѣдѣя, като види при разгѣжданѣето на дѣлото, че то не подлѣжи на неговото вѣдомство, той прекратѣва по нататашното му разгѣжданѣе у себеси.

47. Случаѣтъ, въ които мировиѣтъ сѣдѣя срѣщѣе, въ редѣтъ на сѣдопроизводството нѣкое затруднение, разрѣшаватъ се отъ него по съображение на настоящиѣтъ постановления съ правилата на сѣдопроизводството въ погорниѣтъ сѣдове.

Предсѣдатель: Приема ли Народноѣтъ Събрание 4-та глава както е въ проекта? (Приема се.) Понеже цѣла слѣдующата глава има два листа, за това ще четемъ отдѣление по отдѣление.

Секр. Баларевъ (Чете):

ГЛАВА V.

За доказателствата.

ОТДѢЛЕНИЕ ПЪРВО

Общи правила.

48. Ищецѣтъ е длѣженъ да докаже свойѣтъ искъ. Огвѣтникѣтъ, който възразѣва противъ исканията на ищецѣтъ, длѣженъ е да докаже своиѣтъ възразниѣ.

49. Мировиѣтъ сѣдѣя не събира доказателства или справки, по основава своиѣтъ рѣшения исклучително на доказателствата, които сѣ представени отъ тѣжащѣтъсе.

Д-ръ Минчевичъ: Искамъ да обърна вниманиѣе на 114 членъ на Конституцията (чете го:) Сѣга питамъ, има ли повече отъ половината членове на Събранието.

Предсѣдатель: Г-да! Депутатиѣтъ трѣба да знаятъ своиѣтъ длѣжности, или ако не е възможно да съставимъ вишегласиѣе, да се распусне Събранието. Желѣе ли Събранието да се броятъ?

Пановъ: Да се броятъ не е нужно, но да се помолѣтъ г-да депутатиѣтъ, които сѣ вънъ; тѣ се считатъ, че сѣ въ събранието макаръ и да сѣ отъ вънка.

Предсѣдатель: Има ли нѣкой да забѣлѣжи върху първото отдѣление?

П. Станчовъ: Азъ немога да говоря върху въпросѣтъ, който подигна г-нъ Д-ръ Минчевичъ, защото ако се съмнѣваме, че нѣма вишегласиѣе, най-добрѣ ще бѣде да се преброѣтъ.

Предсѣдатель: Моѣя г-да Квесторитѣ да при-

зоватъ г-да депутатиѣтъ, които сѣ вънка.

П. Станчовъ: Да се чете цѣла глава както рѣшихме, а не отдѣление по отдѣление.

Предсѣдатель: Прие се вѣче да се чете отдѣление по отдѣление. Приема ли Народноѣтъ Събрание отдѣление първо както се прочете? (Приема се.)

Секр. Баларевъ (Чете):

ОТДѢЛЕНИЕ ВТОРО

Показанията на свидѣтелиѣтъ

50. Никой нѣма право да се отказѣва отъ свидѣтелство; отъ туй правило се исклучаватъ:

1) родниниѣтъ на тѣжащѣтъсе по права линия, въсходяща и низходяща, а тѣй сѣщо и родниѣтъ братѣя и сестри;
2) лица, които се интересуватъ отъ рѣшението на дѣлото въ полза на едната или на другата страна,

51. Не сѣ доущатъ до свидѣтелство:

1) умноовредениѣтъ.
2) тѣзи, които по своиѣтъ физически или умствени недостатѣци не сѣ могли да иматъ познания за доказанното обстоятелство;

3) дѣцата противъ родителиѣтъ си;

4) съпрѣжитѣ на тѣжащѣтъсе;

5) духовниѣтъ лица въ отношѣние къмъ туй, което имъ е повѣрено въ иновѣдѣ;

Всичкиѣтъ тѣзи лица се отстранѣватъ отъ свидѣтелства отъ самиѣтъ сѣдѣя, и безъ указѣванието имъ по прозбата на тѣжащѣтъ се, когато сѣдѣята съглѣда помѣнѣжѣтиѣтъ причини за неспособностъ.

52. Дѣца, недостигѣжли шестнадѣсѣтъ години, а еше и лица, за които се поменуѣва въ 31 статья на Оттоманскиѣтъ Наказателенъ Законъ, могатъ да се питатъ, но безъ да се привождатъ на клетѣва.

53. По отводѣ отъ противната страна устрѣняватъ се отъ свидѣтелство:

1) родниниѣтъ по права линия безъ ограничѣние на стѣпениѣтъ, а въ сѣребърна родниниѣтъ на първиѣтъ три и сватовеѣтъ на първиѣтъ двѣ стѣпени на тогози отъ тѣжащѣтъсе, който се облѣга на тѣхъ;

2) настойниѣтъ (опекунѣтъ) на тѣжащѣтъсе, който се облѣга на тѣхъ, или на онѣзи, които се намѣрѣватъ подъ неговото настойниѣчество.

3) усиноѣляемѣтъ на тѣжащѣтъсе, който се облѣга на тѣхъ, или на неговѣтъ усиноѣени;

4) онѣзи които иматъ тѣжба съ една отъ страниѣтъ п лица, на които интересиѣтъ зависѣтъ отъ рѣшението на дѣлото въ полза на тѣзи страни, които се облѣгатъ на тѣхъ;

5) повѣренниѣтъ, ако на тѣхъ се облѣгатъ тѣхниѣтъ доѣвѣритѣли.

54. Отводѣтъ на свидѣтелиѣтъ трѣба да сѣ предѣявени преди привождѣнието имъ на клетѣва или преди приѣманѣето на показанията имъ, ако то имъ се даѣва безъ клетѣва.

55. Свидѣтельѣтъ, ако самъ тѣжащѣтъ се не се задѣлѣжи да го представи, призоваѣва се съ приѣзовѣка.

56. Свидѣтелиѣтъ отъ долниѣтъ воински чиноѣе, които се намѣрѣватъ на дѣйствителна служба, призоваѣватъ се чрезъ тѣхното най-близѣко началство. Офицѣриѣтъ се призоваѣватъ непосредѣственно съ приѣзовѣка, но приѣзванието въ Сѣдѣтъ не ги освободѣва отъ обязанностиѣтъ на службата, ако тѣ не сѣ получили увольнение отъ своето начал-

ство. Следъ удостоверение отъ военното началство за невъзможността на призоваваниятъ свидѣтель отъ воинскитѣ чинове, по военни обстоятелства, да се яви лично въ Сѣдѣтъ, призоваваниятъ се испитва на мѣстото, дѣто служи

57. За неявяване въ назначенийтъ срокъ свидѣтельтъ, който не представи уважителни оправдания, попада, по опредѣлението на мировиятъ сѣдия, на парична глоба отъ единъ франкъ до двадесетъ франка, споредъ важността на дѣлото и споредъ състоянието на свидѣтельтъ; при туй назначава му се новъ срокъ за явяване. На сѣщата глоба свидѣтельтъ попада и въ случайтъ на второ неявяване.

58. Свидѣтельтъ може, въ продължение на двѣ недѣли следъ обявяването нему опредѣлението на мировиятъ сѣдия за наложената на него глоба, или при явяването му на изново назначенийтъ му срокъ, да представи своитѣ оправдания на мировиятъ сѣдия, който го и освободава отъ глобата, ако признае оправданията уважителни.

59. Свидѣтель, който по болѣсть не може да се яви при мировиятъ сѣдия, испитва се отъ него на мѣстожителството му и въ присѣдствіето на тѣжакитѣсе, ако тѣ го пожелажатъ. Сѣщо, испитването се прави въ мѣстожителството на свидѣлѣтъ и въ такъвъ случай, когато по дѣлото трѣбва да се испита значително число лица, които живѣятъ въ едно мѣсто.

60. Свидѣлѣтъ, които живѣятъ въ единъ мировий участѣкъ, отдалеченъ отъ мѣстото, гдѣто става разгѣждането на дѣлото, могатъ да се испитватъ отъ мировиятъ сѣдия на тоя участѣкъ, въ който живѣятъ, следъ предварителното обявяване за туй на тѣжакитѣсе и въ тѣхно присѣдствие, ако тѣ се явятъ въ назначенийтъ за туй срокъ.

61. Свидѣлѣтъ се испитватъ следъ като се приведѣтъ на клетва, ако тѣжакитѣсе, по взаимно съгласие, не ги освободѣтъ отъ нея. Въ случай на отсъствие на священникъ, мировиятъ сѣдия испитва ги безъ клетва, като имъ напомни за обязаността да покажатъ по чиста съвѣсть всичко тѣмъ извѣстно, и като вземе отъ тѣхъ подписъ, че тѣ всичко показано отъ тѣхъ задѣлжаватъ се въ случай, ако нѣкой отъ тѣжакитѣсе поиска, да го потвърдятъ съ клетва.

62. Отъ клетвата се освободаватъ:

1) священо-служителитѣ и монашествующитѣ на всичкитѣ християнски вѣроисповѣдания;

2) лицата, които принадлежатъ на вѣроисповѣдания и секти, които не приемятъ клетвата; намѣсто клетва тѣ даватъ обѣщание да покажатъ всичката правда по чиста съвѣсть.

63. Всѣки свидѣтель се испитва особно, въ присѣдствіето на тѣжакитѣсе, ако тѣ сѣ не явили.

64. Свидѣлѣтъ, които още не сѣ дали показанията си, не могатъ да присѣдствуватъ при испитването на другитѣ свидѣтели.

65. Следъ изложението отъ свидѣтельтъ неговото показание, мировиятъ сѣдия представя на свидѣтеля отъ себеси питания по всичкитѣ необходими по тѣхно мнѣние, предмети.

66. За разрѣшение на противорѣчия въ показанията на свидѣлѣтъ по сѣщественни предмети мировиятъ сѣдия назначава на свидѣлѣтъ очна срѣща.

67. Сѣщността на показанията на свидѣтельтъ се записва въ протоколъ, който се прочита на свидѣтельтъ и се подписва какъто отъ него, тѣй и отъ мировиятъ

сѣдия. Въ случай на неграмотност на свидѣтельтъ, туй се забѣлѣзва въ протоколътъ и се подписва само отъ мировиятъ сѣдия.

68. Силата на свидѣтелскитѣ показания, споредъ достовѣрността на свидѣтельтъ, ясността, пълнотата и вѣроятността на неговитѣ показания, се опредѣля отъ мировиятъ сѣдия.

69. Свидѣтельтъ, който желае да получи възнаграждение за отвлѣчане отъ занятия или за пѣтни разности, трѣбва да обяви за туй подиръ извършването на испитването му. Възнаграждението се взема отъ страната, която е поискала тоя свидѣтель.

70. Възнаграждението на свидѣтельтъ се опредѣля отъ мировиятъ сѣдия въ размѣръ отъ половинъ до четире франка на день, и други мѣстни обстоятелства. Жалби за недостатъчност на възнаграждението не се допускатъ

Митр. Мелетий: Въ 52 параграфъ, дѣто се поменува 32 статия отъ Отоманскій наказателенъ законъ, имамъ да забѣлѣжа това, че не му е мѣстото да се поменува този законъ. Може да се така редигира проектътъ, безъ да се казва Отоманскій законъ; защото този законъ исхожда отъ волята на Българскій народъ, и азъ незная по каква причина напомняватъ закони, които се практикуватъ въ другитѣ държави. За това най добръ ще бѣде, ако се отхвърли. Обръщамъ тоже внимание върху 62 статия.

Предсѣдатель: Моля тази статия трѣба да се свърши понапредъ.

Сукнаровъ: Относително до забѣлѣжката на Негово Високопреосвященство Митрополитъ Мелетий имамъ да кажа, че въ този членъ думитѣ „Отоманскій наказателенъ законъ“ не може да се отхвърлятъ, защото нѣма още другъ законъ у насъ; и съ този параграфъ се предвиждатъ онѣзи случаи, които липсватъ човѣка отъ граждански и политически права. Ако замѣнимъ този законъ, тогава ще замѣнимъ и тази дума.

Расолковъ: Азъ сѣщото искахъ да кажа.

Михайловски: Негово Високопреосвященство неотхвърля законътъ, само иска да не се поменува това, именно отъ патриотизмъ.

Митр. Мелетий: Върху 62 параграфъ имамъ да направя една забѣлѣжка. Тука се намиратъ думи „на вѣроисповѣдание и секти.“ Въ нашата държава християнски секти нѣма, които да отхвърлятъ клетва. Нашето православно вѣроисповѣдание, както и каталическото клетва неотхвърлятъ, а секти такива въ България нѣма. За това искамъ да се исхвърли това.

Т. Станчовъ Напр. протестанската секта на Квакуера отхвърля клетвата.

Михайловскій: Азъ мисля, че може да има секти, особено ако се докара единъ иностраненъ свидѣтель, който принадлежи на нѣкоя такава секта, тогава той не може да се кѣлне, и ние не можемъ

да го принудимъ.

Единъ гласъ: Азъ не разбирамъ защо частни граждани, — търговцитѣ подлежатъ на клетва а свещеницитѣ не.

Предсѣдатель: Не закачайте този въпросъ.

Митр. Мелетий: Принуждавамъ се да възразя на двамата предговоривши: Наистина квакеритѣ отхвърлятъ клетвата. Но едно таково изключение не трѣба да стои въ законътъ; а колкото за свещеницитѣ, който прочете катихизиса, добръ ще види, че не се задължава за клетва православенъ свещеникъ; и ако той направи зло, тогава има за него особени закони.

Тодоровъ: Върху 61 статия имамъ да кажа (Чете я.) Слѣдователно клетва става за всѣко дѣло. Азъ мисля, че клетва трѣба да се полага на хора за криминални дѣла и за дѣла отъ голѣма важностъ; защото на хората е мъчно да се кълнатъ за всѣка работа и Евангелието тоже не допуша да се кълнемъ за всѣка една работа. Слѣдователно за най голѣми работи трѣба да бѣде клетва.

Михайловскій: За криминални работи неговото свидѣтелство се не слуша, ако не бѣде подъ клетва, а за граждански може да се слуша. Ако и двѣтѣ страни приематъ безъ клетва, става схѣдата безъ клетва, но ако едната каже: азъ искамъ подъ клетва да се даде, тогава трѣба да се кълнатъ.

Т. Станчевъ: По Русскитѣ закони не се дава присяга, освѣнъ ако ония, които се съдятъ желаятъ да се даде клетва.

Атанасъ Костовъ: Азъ съмъ на мнѣние, за малки работи да се не налага клетва.

Михайловскій: Почтена клетва не е грѣхъ и много пѣти, ако не се даватъ свидѣтели подъ присяга, погорната инстанция прерѣшава пресѣдата, именно зарадъ туй, защото не е станала клетва.

Митр. Мелетий: За успокоение на съвѣстѣта на Г-да депутатитѣ, имамъ да кажа думитѣ на Св. Апостолъ Павелъ „всѣка расправа между васъ да бѣде съ клетва.“ Присяга се дава при упиране, тогава се апелира на съвѣстѣта предъ Бога и за това не трѣба да се съблазняватъ християнитѣ за това нѣщо. Само той ще отговаря за клетвата, който лъже.

Тодоровъ: Ако не се позволява клетва за малки работи, тогава повече ще се пази моралността; и въ Турското Правителство се изискваше клетва само за криминални дѣла отъ най голѣма важностъ. Почтенъ човѣкъ нѣма да прави лъжливо свидѣтелство и безъ клетва. За това не е нужна за обикновени дѣла.

Баларевъ: Трѣба да знаете, че въ съдилищата нѣма обикновени и необикновени дѣла. Тамъ сж еднакви дѣлата и не се прави разлика за важни

и не важни. Ако допушамъ да правимъ разлика между дѣлата, тогава трѣба да правимъ разлика и за клетвата.

Тодоровъ: Г-нъ Баларевъ казва; че въ съдилището се глѣда на всички дѣла съ еднакво око. Но азъ питамъ Г-на Баларева, дѣто се казва, че въ окръжнитѣ съдове се призоваватъ засѣдатели когато сж важни иждивения; не е ли това раздѣление на дѣлата? —

Баларевъ: Искамъ само двѣ думи.

Предсѣдатель: Приема ли се второто отдѣление на 5-та глава както се прочете? (Приема се.)

Секр. Баларевъ (Чете):

ОТДѢЛЕНИЕ ТРЕТО.

Писменнитѣ доказателства.

71. Актове отъ всѣкий родъ, тѣй извършенитѣ и явенитѣ по установения редъ, какътои домашнитѣ, а още и други книги приематъ се отъ мировия съдникъ въ съображение при рѣшението на дѣлото.

72. Съдържанието на писменнитѣ документи, извършени или засвидѣтелствовани по установения редъ, не може да бѣде опровергнато отъ показанията на свидѣтели.

73. Въ случай когато тѣжащитѣ се заявятъ съмнѣние въ подлинността на акта, мировиятъ съдия се удостоверява въ неговата подлинностъ чрезъ сравнение съ други актове, чрезъ слѣдванѣто на почеркътъ и испитванѣто на свидѣтели, за което и съставя протоколъ.

74. Когато противъ писмени доказателства, съществени при рѣшението на дѣлото, е повдигната препирня за подлогъ, тогавъ мировиятъ съдия предлага най-напредъ на страната, която е представила тѣзи документи, да ги вземе назадъ; ако тя не склони, той обяснява на обѣявившиятъ за подлогъ въсѣката важностъ на послѣдствията, на които послѣднитѣ подпада, ако недокаже дѣйствителността на подлогътъ. А когато тѣжащиятъ си потвърди препирната за подлогъ, тогавъ мировиятъ съдникъ спира разглѣжданѣто на дѣлото у себеси, а документитѣ, които сж обявени за подложни, препроважда на прокурора на мѣстниятъ окръженъ съдъ, за да предложи въпросътъ за подлогътъ на разглѣждане на съда по установения редъ.

75. Препирната за подлогъ, предявена противъ такъвъ актъ, отъ който зависи същността на рѣшението неспира разглѣжданѣто на дѣлото.

Предсѣдатель: Приема ли Народ. Събрание отдѣление 3-то както се тука прочете? (Приема се.)

ОТДѢЛЕНИЕ ЧЕТВЪРТО.

Признанието.

76. Когато едната отъ странитѣ сама признава при разглѣжданѣто на дѣлото и у мировиятъ съдникъ, писмено или словесно, дѣйствителността на едно обстоятелство, което служи за утвърждение на правото на нейния противникъ, тогава то се счита, че нѣма нужда отъ повече доказателства.

77. Признанието, направено отъ едного изъ съучастницитѣ въ дѣлото, има сила само въ отношение къмъ тогози отъ тѣхъ, който го е направилъ. (Приема се.)

ОТДѢЛЕНИЕ ПЕТО.

Клетвата.

78. Съдебната клетва бива два вида:

I. Клетва, която едната страна предлага на другата, същел да постави ршеннието на дѣлото въ зависимость отъ нея; тая клетва се нарича ршителна.

II. Клетва, която самъ Сждтъ предлага на едната или на другата страна.

I. За Ршителната Клетва.

79. Ршителната клетва може да се предлага въ всякакви препирни, нъ само относително до личното дѣйствие на оная страна, на която ти се предлага.

80. Тя може да бже предложена въ всяко положение на дѣлото, даже и въ таквъ случай, когато никакъ нма доказателства по исктъ или по възражението.

81. Ако, тойзи, комуто е била предложена клетвата, се отрче да я приеме, и не престане да я предаде на противниктъ си, или ако противниктъ, комуто е била тя предадена, се отрче да я приеме, исктъ или възражението се припознава за неправилно.

82. Клетвата не може да се предава, ако дѣйствието, което съставя неинъ предметъ, излиза не отъ двѣтъ страни, а лично отъ оная страна, на която е била предложена клетвата.

83. Страната, която е предложила или предлага клетвата, не може вче да се повърне, ако противната страна е обявила, че я приема.

84. Сторената клетва съставя доказателство само за или противъ онозова, който ж е предложилъ, а сжщо или противъ насгдникитъ му или лицата, които сж встжили въ неговитъ права.

II За Клетвата, която ся предлага отъ самия мирови сждия.

85. Мировия Сждия може да назначи на едната отъ странитъ клетва съ щел да тури въ зависимость отъ нея дѣлото, или само съ щел да опредѣли размрътъ на онова, което трба да се пресжди за страната.

86. Мировия Сждия може самъ да назначи на страната клетва при слѣдующитъ двѣ условия: необходимо е,

1) исктъ или възражението да не сж напълно доказани;

2) да не сж и съвсѣмъ бездоказателни.

Въ всичкитъ други случаи Сждтъ трба да пресжди по исктъ или да отхвърли безусловно.

87. Клетвата, която е назначена на едната страна отъ сжщия Сждъ, не може да бже предадена отъ нея на другата страна.

88. Клетвата за опредѣление стойността на предметъ, който се дири, може да бже назначена на ищецтъ отъ сждтъ само когато не е възможно да се опредѣли по другъ начинъ тая стойностъ.

Въ този случай Сждтъ трба да опредѣли и до каква сума ще даде вѣра на клетвата на ищецтъ.

89 Клетва на тжжачитъ се не се допуска:

1) по дѣла, въ които иматъ участие несвършеннолѣтни и изобщо лица, на които не се позволява свободното разполагание или постжпкъ.

2) по обстоятелства, които се намърватъ свързани съ лѣкое престжпление или простжпкъ.

3) въ дѣла свързани съ интересътъ на правителствени учрждения и съ градскитъ и селски общини.

4) въ дѣла на общества, на дружества и на компании;

5) за опровержение на прямитъ смислъ на актоветъ, на които подлинността не е заподозрѣна. (Приема се.)

ОТДѢЛЕНИЕ ШЕСТО.

Пригльдъ на мѣстото и заключението на вѣщитъ людие.

90. Пригльдъ на мѣстото, съ участието или безъ участието на вѣщи людие, става или по прозбата на една отъ странитъ, или по усмотрѣнието на мировия сждникъ.

91. Пригльдътъ се извършва отъ самия мирови сждникъ при двама достовѣрни свидѣтели и тжжачитъ се, които се призовавъ словесно или съ призовки.

92. Не идванъето на тжжачитъ се на пригльдътъ не го спира, и отсжтвующитъ се лишаватъ отъ правото да се тжжятъ на дѣйствиата на мировия сждникъ по извършванъето на пригльдътъ.

93. Мировия сждникъ може по прозбата на тжжачитъ се или по свое усмотрѣние, да поиска заключението на вѣщитъ людие за таквъ предметъ за оцѣната или за разгльжданъето на който сж необходими особни свѣдѣния

94. Вѣщи людие се избиратъ на число отъ единъ до трима, по взаимното съгласие на тжжачитъ се; ако ли се тѣ несгласятъ, тогава се назначаватъ отъ мировия сждникъ. Отводитъ имъ се допущатъ по сжщитъ правила на отводитъ на свидѣлитъ.

95. За пригльдъ на мѣстото и за показанията на вѣщитъ людие се съставя протоколъ, който се подписва отъ мировия сждникъ, отъ тжжачитъ се, отъ свидѣлитъ и отъ вѣщитъ людие. Въ случай на безграмотность на нѣкого отъ означенитъ лица, то се забѣлжва въ протокола.

Баларевъ: Азъ имамъ да направя забѣлжка върху 92 членъ. (Чете го.) Искамъ да кажа „и отсжтвующитъ се лишаватъ отъ правото, ако не иматъ законна причина да отсжтвовать.“

Предсѣдатель: Това се разбира.

Митр. Мелетий: Ако се приеме предложението, тогава по-добрѣ се разясни.

Предсѣдатель: Разяснението е доста точно ако стои въ протоколитъ. Приема ли се главата както се прочете? (Приема се.) Часътъ е вче миналъ. Утрѣ ще се съберемъ на 8 часа. Засѣданието се закрива.

(Конецъ въ 5 часа 45 минути.)

Предсѣдатель { **П. Р. Славейковъ.**

Подпредсѣдатели { **Држ. И. Браделъ.**
Н. Сукнарковъ.

Секретари: { **И. Даневъ.**
Хр. Баларевъ.
В. П. Золотовъ.
К. Коевъ.

Управитель на стенографическото бюро А. Безеншекъ.